

XIII. évf. 2. szám 2021. október 31.

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközség lapja

„ISTENNEK ÁLDÁSA NÉLKÜL SEM MAGUNKNAK,
SEM A MI JAVAINKNAK JÓ DOLGA NEM LEHET”
(Kálvin János: A keresztyén vallás alapvonalai 143.)

HALLOWEEN-RŐL ÚJRA

Egy újfajta ünnep van terjedőben nálunk, a Halloween. A szó maga azt jelenti, hogy minden szentek éjszakája, és október 31-ről november 1-re virradóan ünneplik. A kelták két szakaszra osztották az évet, május 1-től október 31-ig tartott a nyár, és utána következett a téli időszak. A nyár vége számukra különösen is félelmetes volt, ekkor az elhunytak szellemei visszatértek a halálból az élők közé, ártó szellemek, démonok özönlöttek el a falvakat, és fenyegették a védtelen embereket. Ellenük való védekezésül állatbőrökbe öltöztek, állatfejeket húztak a fejükbe, hogy elijesszék őket. A ház elé terményáldozatot helyeztek a szellemek megengeszteléséül, nehogy kárt tegyenek a házban és a lakóiban, ill. egy marharépból megfaragott arcot, hogy azt higgyék, itt valami elátkozott lélek lakik.

IV. Gergely pápa, hogy véget vessen a pogány kultusznak, elrendelte, hogy november 1-én ezután a minden szentek ünnepe tartassék meg. A pogány kultusz azonban tovább virágzott, és amikor az írek az 1840-es években Amerikába mentek, ott új formát kapott a régi hagyomány. A gyerekek öltöztek be szellemeknek, és világító töklámpásokkal járták be a házakat, és édességeket kéregettek. Ha nem kaptak, akkor „megbüntették” a ház lakóit. A filmstúdiók kiváló témát találtak a „népszokásban”, és sorozatban gyártották a horrorfilmeket. Ez természetesen az iparnak is jót tett, amely tömegmértben szállította a maszkokat és különböző kellékeket a boltok polcaira.

Ártalmatlan szórakozás-e a Halloween-parti, ahová gyermekünket hívják, vagy veszélyeket rejt magában? Elenyésző egyelőre még azoknak a száma Magyarországon, akik vallási ünnepként élik meg a Halloweent, sokkal inkább amerikai hóbort utánpótlása ez, és annak megmutatása, hogy „haladunk a korrallal”. (Sajnos visszafelé, és nem előre!) De akkor is meggondolandó, hogy az az „ünnep”, amely mások rémisztgetésében teljesedik ki, amely a félelemkeltésre irányul, mennyiben használ gyermekünk lelki fejlődésének? A gyermek ugyanis a felnőttektől eltérően másként éli meg ezeket az „ünnepi pillanatokat”. Számára a szellemek, a kísértetek valóságosak, fél tőlük, még ha a nagyoktól megtanulta és el is mondja, hogy szellemek nem léteznek. De

a tőlük való félelem nagyon is valóságos a lelke mélyén. Célunk, hogy gyermekünk félelmek között nőjön fel? Hogy szorongások között éljen?

A tárgyaknak nincs ugyan mágikus erejük, így a kifaragott tölklámpások, és egyéb Halloween-parti kellékek sem ártalmasak önmagukban. De mégis az érdeklődést felkeltik egy olyan világ iránt, amelyet Isten elzárt előlünk, és ez a szellemvilág, a démonvilág. Még ha csak játszásból is jósolnak, szellemet idéznek, vagy egyéb mágiát folytatnak, ez nem játék. Isten nem azért tiltja ezt, mert önző, mert féltékeny, hanem mert meg akar óvni a Gonosztól. Olyan pedig nincs, hogy csak játékból csinálom, mert ez valósággá válik. A közmondás szerint: Ne fess az ördögöt a falra, mert megjelenik!

A Halloween még csak arra sem jó, hogy az elhunyt szeretteinkről tisztességesen megemlékezzünk, mert ennek nyoma sem található a partikon. Viszont elvisz egy olyan irányba, amelytől Isten óv, hogy, ne tedd. Sőt az istenfélelmet felváltja a szellemtől, démonoktól való félelem, és nem Istennek hódolunk ezután, hanem a szellemvilág előtt hajlunk meg, óhatatlanul is velük foglalkozunk.

Ha gyermekeinknek akarunk egy jó kis „népszokásos” időtöltést kitalálni, akkor ott a betlehemezés, vagy a kántálás. Lehet házról-házra járni, Isten örömezenetét vinni másokhoz, szeretetét továbbadni, magányos szíveket énekhanggal felmelegíteni. Megtanulva közbe azt is, hogy ezért nem várva jutalmat, mert ez szolgálat, de ha mégis megkínálnak, akkor azt örömmel és Isten iránti hálaadással elfogadni.

A reformáció napja is október 31-re esik, de itt nem az alvilág ártó lényei kerülnek közel a földi világhoz, hogy rontást és sötétséget borítsanak rá, hanem a menny Istene hajolt le hozzánk, hogy emberi eszközei által megtisztítsa szívünket a babonás hit béklyóitól és az igaz hit világosságában, Isten szeretetében éljük az életünket.

Szalkay László

KRISZTUS-KERESZTJE NE AKARJ KERESZTEDEN KÖNNYÍTENI!

(fordította: Túrmezei Erzsébet)

Kemény a harc, nehéz a kereszt terhe.
Nem bírom már!- sóhajtod csüggedezve.
De tarts ki! Egyszer meglátod, megérted,
hogy a keresztre miért volt szükséged.
Vándor roskad le az útszél kövére.
Bot a kezében. Bárcsak célhoz érne!
De nem megy tovább! Hogyan érje el,
ha olyan nehéz terheket cipel?

Amikor indult, erős volt és boldog.
Azóta annyi minden összeomlott.
Magára maradt. Szép napoknak vége.
Keserves, árva lesz az öregsége.
Szívében ott a kérdés szüntelen:
Miért lett ilyen az út, én Istenem?!
Ahogy így töpreng, kicsordul a könnye,
és leperdül az útszéli göröngyre.

Aztán elcsendesedik. Lehet-e
ilyen csüggedt, ha Isten gyermeke?
Magasba emeli tekintetét.
Ott majd megérti, amit itt nem ért.
Fogja botját, és indul vánszorogva.
Míntha a domboldalon kunyhó volna!
Odaér. Bemegy. Fáradtan lefekszik.
Elég már a vándorlásból estig.
Soká eltöpreng még bajon, hiányon,
míg végre lassan elnyomja az álom.

S magát álmában is vándornak látja,
Útban a távol mennyei hazába.
A mennyei város ragyog feléje.

Oda igyekszik; siet, hogy elérje.
Kezében vándorbot, vállán keresztje.
Vállára azt maga Isten helyezte.
Siet örömmel. Föl! Előre! Föl!
A messzi cél, mint csillag, tündököl.

Hőség tikkasztja. Keresztje teher.
Útközben néha pihennie kell.
Kedves ház kínál pihenést neki.
Súlyos keresztjét ott leteheti.
S ahogy tovább indulna, mit vesz észre?
Tekintete ráesik egy fűrészre.
"Olyan súlyos keresztet cipelek.
Jobb lesz, ha belőle lefűrészelek"
- mondja magában.
"De jó, hogy megtettem!
Sokkal könnyebb!" - sóhajt elégedetten.

Siet tovább. Mindjárt elfogy az út,
s eléri a ragyogó gyöngykaput.
Ó, már csak egy patak választja el!
Jön-megy a partján, hídra mégse lel.
De hirtelen eszébe jut keresztje:

A túlsó partra az most híd lehetne.
Jaj, nem ér át. hiába próbálgatja:
hiányzik a lefűrészelt darabja.
"Mit tettem!" - kiált kétségbeesetten,
mert keresztemet nehéznek találtam!"
S ott áll a parton keserű önvádban.

Azután új vándort lát közeledni,
s mert keresztjéből nem hiányzik semmi,
mint hídon, boldogan indulhat rajta,
hogy átjuthasson békén a túlsó partra.

"Rálépek én is" Reménykedni kezd:

az ismeretlen, idegen kereszt
hogyha átsegíti. Rálép, de reccsen
lába alatt. "Jaj, Istenem, elvesztem!
Uram, segíts!" Így sikolt, és felébred.
Még a földön van. Előtte az élet.
Csak álom volt a kín, a döbbenet.

"Meváltó Uram, köszönöm Neked!
Keresztemet Te adtad, ó, ne engedd,
hogy egy darabot is lefűrészeljek!
Amilyennek adtad, olyan legyen!
Te vezetsz át a szenvedéseken.
A Te kereszted szerzett üdvösséget,
de mivel az enyémet is kimérted,
Te adj erőt és kegyelmet nekem,
hordozni mindhalálig csendesen!"

ESŐBEN IS JÁTSHANI... Szösszenet egy délután margójára

Szeptember 18.-án délután a konfirmandusok és szüleik családi napra gyűltek össze a Buga udvaron. A közös áhítat és sütögetés mellett izgalmas csapatépítő játékok vártak a fiatalokra, a szülőkre pedig izgalmas csapatépítő tányérpakolás, és zöldség szeletelés. A délután célja az volt, hogy a fiatalok és szüleik jobban megismerjék egymást és valódi közösséget tudjanak kialakítani, amiben otthon érzik magukat, ahova szeretnek járni. A már konfirmált kisifisek, a most konfirmáló hetedikesek és nyolcadikosok voltak együtt, és a délután végére -bátran mondhatjuk, hogy- valóban sikerült közösséggé formálódniuk. A számháborúban vállvetve harcoltak egymás mellett, védve a zászlót és társaikat, oly annyira, hogy a játéktól az eső sem volt képes eltántorítani őket! A harmadik kör után pedig, a harcoktól kimerülve mind éhesen estek neki a finom falatoknak, amiket a szülők és presbitereink készítettek...Meg is jegyezte néhány szülő, hogy: bár otthon ennének

ilyen jó ízzel...de hát azt mind tudjuk, hogy társaságban még az étel is jobban esik. A délután közös imádsággal zártuk hálát adva Istennek a közösségért, a jó hangulatért és azért, hogy játszani bizony esőben is lehet!

Papp Abigél

ÉLTETŐ REFISZESEK a gyülekezetben

Úgy tűnik, ősszel minden második hétvégére jut valami ifjúsági program. Szeptemberben a konfirmandus családi nap, október a REFISZ regionális találkozó volt az, aminek gyülekezetünk otthont adott. A találkozó október 16.-án került megrendezésre, melyre a régió számos pontjáról érkeztek fiatalok (Alsónémedi, Dunaharaszti, Ráckeve...sőt még Pécs is képviseltette magát). A délután meghívott vendége Gottfried Richárd börtönlelkész volt, aki Isten munkájáról tett bizonyosságot és tartott áhítatot. Közös kezdés, éneklés és ráhangolódás után a fiatalok kiscsoportban vonultak el beszélgetni a templom különböző pontjára... izgalmas volt látni, ahogy a templomot és gyülekezeti termet fiatalok kis csoportjai töltik meg Istenről beszélgetve. Közös ebéd után a délutáni blokk vette kezdetét, melyben teaház, közösségépítő játékok, szabadulószoba, társasok és jó beszélgetések vártak a fiatalokra. Nem csak lelki, de testi táplálék is jutott bőségesen mindenkinek, hála gyülekezetünk sütemény- készítő tagjainak, akik finom édességekkel látták el a hozzánk érkező fiatalokat. Ifiseink beépített ügynökként segédkeztek a háttérből, James Bondot megszegyenítő gyorsasággal és éberséggel cserélték ki, ami elfogyott, irányították, aki eltévedt, hordták fel majd ismét le, azután ismét fel a székeket és asztalokat. Mindezt észrevétlenül és fáradhatatlanul... A templom este 6-ra ürült ki teljesen. közös zárás, éneklés és imádság után, még voltak, akik maradni vágytak...még egy szabaduló szoba, még egy kör a teaházban... bizony ilyen az, mikor az ember jól érzi magát egy közösségben, ilyen az, amikor Isten is jelen van. A nap központi témája Isten volt, hogy hogyan és miként éltet Ő, mire teremtett és miért, s talán a nap végére mindenki a lelkében érezhette és magával vihette, hogy valóban: Ő éltet!

Papp Abigél

„MINDEN AZ Ő HŰSÉGES ATYAI KEZÉBŐL SZÁRMAZIK”

Kezdhetném azzal, hogy idén augusztus 8-a különösen is szerencsétlen nap volt. Éjjel a hatalmas viharban egy villám olyan közel csapott le a templomhoz, hogy az elektromos eszközök sorra mondták fel a szolgálatot. Először a számítógépemen vettem észre, hogy bekapcsolom ugyan, lelzi is, hogy áram alatt van, zúg a ventilátor, de a képernyő sötét marad. Aztán a harang, pontosabban a harangütés hiánya tűnt fel. A harangvezérlő egység „műszerfala” teljesen sötétségbe borult. Erre szokták mondani, se kép, se hang. Vasárnap két újabb tragédiával szembesültem: az orgona néma maradt, bár az is hűségesen jelezte a jelzőlámpáján keresztül, hogy áramot kap, csak éppen működni nem tud. Majd az új videórendszerről derült ki, hogy csak felibe-harmadába működik. Először még azt gondoltuk, hogy legalább félig működik, csak később derült ki, hogy ez a félig maximum csak harmada. Nem lehetett képet felvenni, se lejátszani. Ez volt az oka, hogy hosszú ideig nem volt videós közvetítés a templomból. Majd az újabb szomorú eset akkor derült ki, mikor átmentem az imaházba, és azt láttam, hogy a mennyezet egy része beázott, és a fal is át volt ázva. Ezt ugyan nem a villámcsapás okozta, de azzal egy időben keletkezett.

A károkat ahogy felmérték a szakemberek, és a kijavításukra ajánlatot tettek, a végén több mint 10 millió forintos összeg jött ki. Nyomasztott ez a jelentős összeg, hiszen ekkora tartaléka nincs a gyülekezetnek, hogy ennyiért helyreállítsa, a Biztosító pedig még nem nyilatkozott, hogy mekkora összegben téríti a kárt. (még a cikket is úgy írom, hogy erre nézve nincs semmilyen információm, csak reménységem, hogy téríti a kárt a Biztosító). Ami viszont még jobban nyomasztott, hogy a gyülekezeti és istentiszteleti életünk alapeszközei mentek tönkre. Se harang, se orgona, se videó, se számítógép, amivel dolgozom.

„Miért, Istenem?” - kérdeztem magamban. Miért? - teszi fel a kérdést a hívő ember, hiszen tudja, hogy a világban nem véletlenül

történnék a dolgok, hanem minden Isten atyai kezéből jön. Hitvallásunk, a Heidelbergi Káté az isteni gondviseléssel kapcsolatban azt tanítja (27. kérdés):

„A gondviselés Isten mindenható és mindenütt jelenlévő ereje, amellyel a mennyet és a földet, minden teremtménnyel együtt szilárdan kézben tartja, és úgy igazgatja, hogy amit a föld terem, továbbá eső és aszály, termő és terméketlen idők, étel és ital, egészség és betegség, gazdagság és szegénység – szóval minden – nem véletlenségből, hanem az ő hűségesek atyai kezéből származik.”

Ez is Isten kezéből jött, atyai kezéből. Nem azért, mert nem figyelt oda, vagy mert a Gonosz erősebbnek bizonyult volna. Nem. Isten tudta, és engedte, hogy ez megtörténjen. De miért? Büntetésképpen, mert nem becsültük meg, amit Tőle kaptunk? Vagy mert nem adtunk érte hálát igazán, hanem természetesen vettük, hogy ez jár nekünk? Vagy figyelmeztetésnek szánta, hogy ha nem veszi komolyan a gyülekezet az istentiszteletet, ha a gyülekezet a pénz, a vagyon bálványistene előtt hódol, akkor mindent elvesz tőle, ahogyan 1944-ben elvette a templomot 40 évre? Vagy már megérett a gyülekezet az ítéletre, mert nincs 10 igaz sem benne, ahogy nem volt Sodomában és Gomorrában sem? Vagy a hitünket és a reménységünket próbálja meg ezzel Isten, hogy mit csinálunk, ha ilyen nagy bajba jutunk? Siránkozunk, segélyek után futkosunk, vagy megpróbáljuk hittel és reménységgel a károkat kijavítani?

Én magam sem tudtam igazán, hogy milyen választ kell erre a kérdésre adni. Ha őszintén magunkba nézünk, és elmondjuk azt, hogy mennyire vagyunk hűségesek Istenhez, mennyire szeretjük Őt valójában és akarunk Neki szolgálni; mennyire vagyunk kíváncsiak arra, hogy mit üzen nekünk az ígértetésben, és milyen szolgálattal kíván megbízni – sok jót nem tudnánk magunkról elmondani. Istennek lenne oka a büntetésre is és a figyelmeztetésre is, ahogy figyelmeztette az Úr Jézus Krisztus az efézusi gyülekezetet (Jelenések könyve 2:5): „térj meg...különböztetve elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből”. Igen, akár ez is bekövetkezhetne rajtunk, de adja Isten, hogy ne így legyen, hanem tudjunk Hozzá teljes szívből megtérni, mielőtt

ilyenre sor kerülne.

Következő vasárnap ezekkel a gondolatokkal eltelve álltam meg a gyülekezet előtt, mikor be kellett jelentenem, hogy milyen hatalmas kár ért minket. Ugyanakkor Isten azt erősítette bennem, hogy ez nem ítélet volt, talán csak figyelmeztetés, de minden bizonnyal a hitünk és reménységünk próbája. Hisszük-e, hogy Isten van olyan kegyelmes és könyörületes, hogy ad lehetőséget az elromlott eszközök kijavítására, a tönkrement eszközök megvásárlására? Hisszük-e, hogy ad ilyen lehetőséget? A lehetőség nem a sült galambot jelenti, amely majd szépen a szánkba repül, hanem azt, ha mindent megteszünk érte, Ő gondoskodik a többiről! Úgy mint az 5000 ember megvendégelésénél: ha van 5 kenyერünk és két halunk, és azt odaadjuk Neki, hogy ennyi telik tőlünk, de tudjuk, hogy Neki mindenre van hatalma – akkor megtörténik a csoda.

És lássunk csodát! A gyülekezet nem csapta össze kétségbeesetten a kezét, hogy ez annyi pénz, amit úgy sem tud összeadakozni, hanem jöttek az adományok, kisebbek és nagyobbak. Jöttek és jönnek az adományok, és ki tudtuk fizetni az új harangvezérlést, elkészült az esőcsatorna, és kijavították a beázásokat, lett egy félig új irodai számítógép, és ezt mind ki tudtuk fizetni, ami már most több mint 3 millió forint. A videórendszer javítása is hamarosan kész, erre is megvan a fedezet.

Az orgona ... ami biztos, hogy jelenleg sem egy új elektronikus (kb. 7-8 millió forint), sem egy sípos orgonát (kb. 50 millió forint) nem tudunk venni. De első lépésben mindenféleképpen szükségünk van egy olyan hangszerre, amely akár átmenetileg is, de méltó módon tudná kísélni a gyülekezeti éneklést. Erre van is lehetőség, amely talán csak harmadannyiba kerül, mint egy új elektronikus hangszer. Hiszem, hogy erre is összegyűlik a pénz, és ha Isten akarja, és a gyülekezet felbátorodik, hogy egy sípos orgonára gyűjtsön, Ő azt is lehetővé teszi. Mert minden az Ő hűségese atyai kezéből jön – csak nekünk is hittel és reménységgel kell a kezünket felé kinyújtani!

Ezúton is hálás szívvel köszönök meg minden adományt, Isten áldása legyen a hittel és jókedvvel adakozó Tetsvérek életén!

Szalkay László

BEHARANGOZÓ ADVENTI GYÜLEKEZETI VASÁRNAPRA

Deo volente ... ha Isten is úgy akarja, akkor december 19-én adventi gyülekezeti vasárnapot tartunk. Dehogy tartunk – ünneplünk. Mert vágyunk arra, hogy ismét ünnepelhessünk, szívből, örömmel, jókedvűen, boldogan, felszabadultan.

Ez az adventi vasárnap más lesz – reménység szerint – mint az eddigiek. Természetesen lesz istentisztelet, lesz gyermekek karácsonya, lesz hittanosok műsora – de utána további programok következnek. Lesz adventi vásár, meleg fahéjas tea, finom sütemények, fenséges ebéd, játékos programok a gyermekeknek és a fiataloknak, zene, a Cantores Ecclesiae rézfúvós együttes vidám zenés műsora, stb. Mindehhez pedig szeretnénk a templomot és a gyülekezeti házat ünnepi díszbe öltöztetni.

Hogy ez megvalósuljon ... Isten legyen könyörületes, hogy a járvány ne hatalmasodjon el ismét. Deo volente, ha Isten is így akarja, akkor lesz rá lehetőség. De szükségünk van rengeteg segítőre, akik kipakolnak és elpakolnak, díszítenek és takarítanak, főznek és felszolgálnak, közreműködnek, ahol kell és amiben tudnak. Várjuk a segítő kezeket! Hirdetjük ezt folyamatosan az istentiszteleten, és a honlapunkon. Legyen velünk Istenünknek a jóakarata!

Szalkay László

Kérjük, aki teheti, adója 1 %-át ajánlja fel az Alapítványunknak, illetve Énekkarunknak!

Hajnalcsillag Alapítvány 19185679-1-13

Szigetszentmiklósi Máté János Református Énekkar Közhasznú

Egyesület 18714746-1-13

Egyházközségünk számlaszáma: 11742252-20019718

**Egyházközségünk ÉPÍTÉSI/FELÚJÍTÁSI számlaszáma: 11742252-
20071714**

ANYAKÖNYVI HÍREK

(október)

Kereszteltük:

A keresztség
sákramentumában
részesült:

Balogh Róbert és Bíró Anetta
fia. Róbert
Csenki Tamás és Fodor Beáta
leánya a Anna Beáta
Eördögh Balázs László és
Kacsó Brigitta leánya: Lilien
Simon Dávid Márk és Font
Katalin fia: Bence

Halottaink:

Fájó szívvel, de Istenbe vetett
reménységgel búcsúztunk:

Hollósi István 70 éves,
Síró Pál 85 éves

korában elhunyt testvéreinktől.
Isten Igéje nyújtson vigasztalást
a gyászolóknak:
*„Uram, te voltál hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.”*

90. Zsoltár 1. vers)

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Hétfő: 7.30 áhítat
Kedd: 18.00 Imaóra
Szerda: 17.30 Énekkar
Csütörtök: 18.00 Bibliaóra
Péntek: 17.30 Énekkar
Szombat: 17.00 Ifjúsági
bibliaóra
Vasárnap: 10.00 Istentisztelet

HIVATALI ÓRÁK

Kedd: 9.00-12.00
Csütörtök: 9.00-12.00
illetve telefonon történt
megbeszélés alapján:
**+36/24-465-753, +36/20-404-
8336**
Weblapunk a következő címen
tekinthető meg:
www.szszm-reformatus.hu